

ZAHTJEVI TRNOVITOG PUTA

Mario Dučić,
svibanj 2008.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja su besplatna publikacija. Ako ih želite dobiti na svoju adresu, javite nam se.

„Tada Isus reče učenicima svojim: „Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi! Tko hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi radi mene svoj život, naći će ga. Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život? Što li može dati čovjek kao otkupninu za svoj život? Sin Čovječji ima doći u slavi Oca svoga, u pratnji anđela, te će tada platiti svakomu prema djelima njegovim.“ (Matej 16:24-27)

Mnogi su vjernici na početku svog novorođenja bili uzbuđeni zbog Isusa i

njegova djela u njima. No, kada Gospodin od njih zatraži dublje predanje, odnosno, kada trebaju zakoračiti na trnovit put, posustanu. Važan dio učenja je trnoviti put, i on je uistinu dokaz predanja i istinskog vjerovanja.

★ **Važan dio učenja je trnoviti put, i on je uistinu dokaz predanja i istinskog vjerovanja. Nemoguće ga je izbjeći; jednostavno kroz njega moramo proći kako bismo imali istinsko zajedništvo s Isusom i kako bismo na kraju vremena dobili nagradu od njega.**

Nemoguće ga je izbjeći; jednostavno kroz njega moramo proći kako bismo imali istinsko zajedništvo s Isusom i kako bismo na kraju vremena dobili nagradu od njega. No, naravno, do nagrade nije baš lagano doći!

► **1. TRNOVIT PUT OD SVAKOG VJERNIKA TRAŽI DA SE ODREKNE SAMOG SEBE I SLIJEDI ISUSA.**

„Ako, dakle, tko hoće ići za mnom, neka se odreče samog sebe, neka uzme svoj križ i neka me slijedi!“ (Matej 16:24)

Kada je Isus govorio svojim učenicima o križu, znali su dobro o čemu priča jer je u ono vrijeme razapinjanje bilo uobičajena metoda izvršenja smrtne kazne. Osuđenici su morali nositi križ kroz grad do mjesta izvršenja kazne. Znali su dobro da je Isus bio ozbiljan kada ih je pozvao da mu se pridruže; znali su da zajedništvo s njim uključuje predanje, rizik smrti i zaboravljanje

✦ **Vjernik ne može učinkovito slijediti Krista ako je pun sebe i svojih neispunjenih želja koje želi ostvariti uz pomoć Isusa! Takvo evanđelje i način života nije istinsko kršćanstvo.**

starog načina života. Znali su da će se morati javno poistovjetiti s njim i naići na opoziciju. Znali su da ne mogu više voljeti svoje ukućane od njega jer im je rekao: „Ako tko dođe k meni, a više voli svoga oca, majku, ženu, djecu, braću i sestre, pa čak i svoj vlastiti život, ne može biti moj učenik. Tko ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik.“ (Luka 14:26-27)

Što smo mi učinili s tim zahtjevima trnovitog puta? Današnji službenici, moderni pastori i zajednice žele učiniti sve samo da bi se ljudi u crkvi osjećali ugodno. Neki, pak, naglašavaju kako bi crkva trebala biti mjesto prihvaćanja, a ne osuđivanja, i ne žele da se grešnici osjećaju „loše“, odnosno, da budu osvjedočeni o svojim grijesima. I zato često propovijedaju tzv. pozitivne poruke; neki pak imaju tzv. prijateljske crkve u kojima se ne spominje previše Kristov križ ili krv da se ljudi ne bi sablaznili; a neki jednostavno žele privući ljude dobrom glazbom ili jelom – ali sve radi jednog cilja, kako bi zadobili ljude u svoje crkve.

Zato nije ni čudo što u crkvama imamo neobraćene ljude. Vjernike koji se nikada nisu ni obratili kako treba, koji nikad nisu došli pod Kristov autoritet; vjernike i pastore koji nikada nisu dobili silu odozgo ni iskusili njegovu moć. Zašto? Zato jer im nitko nikada nije ukazao na trnovit put, koji je uvjet svakoga istinskog učenništva.

Vjernik ne može učinkovito slijediti Krista ako je pun sebe i svojih neispunjenih želja koje želi ostvariti uz pomoć Isusa! Takvo evanđelje i način života nije istinsko kršćanstvo. Takvi vjernici nakon nekog vremena odu iz crkve jer su u svom životu došli do mjesta križa, nevolja, boli i patnje. Naime, netko im je lažno predstavio evanđelje i nije im ukazao na trnovit Kristov put, slušali su samo o miru i pozitivnim osjećajima. Čim naiđe prva kušnja, oni podlegnu jer nikada nisu ni umrli s Kristom.

Takvi vjernici ne pripadaju Isusu jer se nikada nisu poistovjetili s njim. Ustvari, u njima vlada grešna narav koja nije razapeta na križ. Isus nam nije dan da kroz njega ostvarimo svoje sebične snove, već je Isus onaj koji želi ostvariti svoj plan i svoju volju kroz nas. Pavao jasno kaže da su „oni koji pripadaju Kristu Isusu razapeli svoje tijelo s njegovim strastima i požudama.“ (Galaćanima 5:24)

Današnja nova generacija vjernika je senzualna. Brzo ih možete emotivno uzbuditi, vrlo su uvredljivi, ne žele osjetiti nikakve boli ni nevolje – žele imati pun „komfor“. Vječni život bez boli, bez odricanja, bez problema i nevolja. Žele vidjeti Boga na djelu izbjegavajući poteškoće. Jonathan Edwards jednom je rekao kako ne postoji nijedno veliko Božje djelo u svijetu, a da poteškoće nisu bile u njemu.

Kršćani su upravo zbog toga emotivno nezreli, jer ne žele platiti cijenu predanja, hodanje

trnovitim putem. Ne žele umrijeti! Zato i postoji toliko strahova među njima. No, jednom kada umru kako treba, strahovi će nestati – moramo umrijeti kako bismo oživjeli u Isusu.

Zato su crkve pune duhovno nezrelih obraćenika koji sebe stalno štite od raznih boli, poteškoća ili nevolja; ne žele se predati i „zasukati rukave“, već redovno izbjegavaju trnovit put i na taj način emotivno i duhovno umiru. Čim se počnemo okretati prema sebi, a ne prema izgubljenima, počinjemo gubiti svoju prvotnu svrhu i poslanje, a to je da proslavimo Isusa među izgubljenima.

Kada je apostol Pavao poslao Timoteja u Solun kako bi ohrabrio mlade vjernike koji su prolazili kroz razne nevolje, nije im rekao da pobjegnju od njih ili pak vežu „zle duhove nevolja“, već da ustraju u vjeri kako ih đavao ne bi iskušao da se maknu od problema te njihov trud postao uzaludan: „... a poslasmu svoga brata i suradnika Božjega u Kristovoj Radosnoj vijesti – Timoteja, da vas utvrdi i ohrabri u vašoj vjeri, da se nitko ne pokoleba u ovim nevoljama. Sami, naime, znate da su one naša sudbina, jer kada smo bili kod vas,

★ **Isus nam nije dan da kroz njega ostvarimo svoje sebične snove, već je Isus onaj koji želi ostvariti svoj plan i svoju volju kroz nas.**

više smo vam puta unaprijed govorili da će nam trebati podnositi nevolje, baš kao što se dogodilo i kao što znate. Zato ja, ne mogavši više izdržati, i poslah Timoteja da dozna kako je s vašom vjerom, da vidi nije li vas možda iskušao napasnik i da tim ne postane uzaludan naš trud.“ (1 Solunjanima 3:2-5)

Vjernici u Solunu od Boga su tražili i nadali se, kao i mnogi vjernici, da će ih on izbaviti od trenutnih nevolja na zemlji; ali Bog nam takvo što nikada nije obećao, ustvari, dao nam je silu da rastemo kroz patnje i nevolje, jer duhovni rast i trnovit kršćanski put uključuju poslušnost unatoč kušnjama i nevoljama kroz koje trenutno prolazimo. Zanimljivo je kako smo mu poslušni dok nas ne zadesi neka nevolja ili pritisak, a onda znamo brzo napustiti svoja uvjerenja.

Taj je pritisak velika kušnja mnogim vjernicima i on određuje jesmo li prihvatili trnovit put ili ga želimo izbjeći. Lako je proklamirati svima

✳ Zato su crkve pune duhovno nezrelih obraćenika koji sebe stalno štite od raznih boli, poteškoća ili nevolja; redovno izbjegavaju trnovit put i na taj način emotivno i duhovno umiru.

da smo kršćani, ali pravi se tek poznaju pod pritiscima. Zato se Pavao bojao kako će đavao neke jednostavno kušati i nuditi im bezbolan izlaz, kao Isusu u pustinji, i da će zbog toga uzalud biti njegov trud među njima. Jer, ako osoba ne umre sebi i ne postane zrela, kako je Bog može upotrijebiti!?

Nova generacija ne može izdržati Kristov križ jer im se ne propovijeda pravo evanđelje koje uključuje nevolje, patnje i bol, te istinsko davanje i žrtvovanje. Kršćanstvo nije druženje, udaja i ženidba, jelo i rasprava na temelju Pisma, već doslovno umiranje sebi i služenje Kristu. Tek kada boli, možemo vidjeti kakvi jesmo i tada možemo imati udio u Kristovim patnjama, za kojima je Pavao žudio kako bi iskusio Boga: „... da iskusim njega i silu njegova uskrsnuća i udio u njegovim patnjama, prilagođavajući se njegovoj smrti, ne bih li kako postigao uskrsnuće od mrtvih...“ (Filipljanima 3:10-11)

► 2. TRNOVIT PUT MOŽE BITI I SMRTONOSAN.

„Tko hoće sačuvati svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi radi mene svoj život, naći će ga. Što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život? Što li može dati čovjek kao otkupninu za svoj život?“ (Matej 16:25-26)

Trnovit put i te kako može biti smrtonosan. Smrtonosan je za mnoge kršćane diljem svijeta

koji iz dana u dana bivaju doslovce ubijeni zbog svoga predanja Isusu. Mnogi su kršćani i pastori na istoku svakodnevno proganjani, prijete im ili ih ubijaju zbog Isusa, dok zapadni vjernici smatraju da je progonoštvu kada ih netko krivo pogleda; ili kad im se računalo pokvari. Ili, čim osjete da trebaju zbog Krista izgubiti reputaciju, ili jednostavno izgubiti naklonost, odmah u molitvi traže Isusa da im dadne „mudrosti“ kako bi izbjegli „pritiske“. Zato se i naši prijatelji i roditelji ne spašavaju jer se bojimo javno stati za Isusa, bojimo se za svoj život, nemamo straha od Boga i ne doživljavamo ga ozbiljno – jednostavno ne želimo doživjeti odbačenost i bol koje je Isus doživljavao. Želimo živjeti dugim, zdravim, sretnim i ispunjenim životom na zemlji. Naše misli nisu više usmjerene na vječnost i Isusov drugi dolazak.

Zato crkve u svijetu stvaraju nove teologije oslobođenja i života bez ikakvih patnji i boli. Za mnoge je pakao bajka. Pastiri čine sve kako bi zadobili ljude u crkve na što bezbolniji način. Ljudi više nisu puni Duha Svetoga, već sebe; nema više hrabrosti u vjernika; kada se obrate, postaju kukavice i pasivci, postaju uglađeni vjernici ekumenske orijentacije koji čuvaju svoj život i reputaciju izbjegavajući Isusov križ.

Prije su se ljudi predavali Isusu jer se propovijedalo evanđelje u pravoj sili i snazi, ljudi su znali zbog osvjedočenosti o grijehu biti nijemi satima i u agoniji vapiti da ih Bog spasi! Umjesto da se predaju Isusu kako

treba, umjesto da umru od iscrpljenosti u probuđenjima, danas umiru od povišenog kolesterola (premalo poste), danas je u modi „duhovno ratovanje“ kao protuteža kvalitetnom učeništvu, ljudi vole koncerte, seminare, a nitko ne želi predati svoj život u molitvi za druge.

Postali smo prefini i prekulturni jer ne želimo usmrtniti sebe za Isusa, želimo imati svoju religiju, ali ne i hodati trnovitim putem. Imamo svoj život i jedino što nas brine kako će nas Bog blagosloviti – ništa od umiranja sebi, više volimo svoju ženu, muža i djecu od Isusa, stvari su nam važnije od njega. Ako ne želimo umrijeti, uvijek ćemo, kao što je to činio đavao, pronaći neke stihove izvađene iz konteksta koji će opravdati našu lijenost i polovično predanje.

Slijediti Krista znači, ako je potrebno, i umrijeti za njega, kao što je on umro za nas. Apostoli su predali svoje živote Kristu i većina od njih je bila ubijena! Mnogi su misionari predali svoje živote diljem svijeta i prolili svoju krv kako bi primijenili evanđelje. Nisu otišli u mirovinu uživajući u skupim kućama koje su sagradili za sebe i vozili se u privatnim avionima te skupim

★ Duhovni rast i trnovit kršćanski put uključuju poslušnost unatoč kušnjama i nevoljama kroz koje trenutno prolazimo.

autima pod izlikom „Kristova blagoslova“. I Isus je predao svoj život kako bi nas priveo Ocu.

► 3. AKO USTRAJEMO NA TRNOVITOM PUTU, ČEKA NAS NAGRADA.

„Sin Čovječji ima doći u slavi Oca svoga, u pratnji anđela, te će tada platiti svakomu prema djelima njegovim“ (Matej 16:27)

Naravno, postoji nagrada za one koji idu trnovitim putem i izdrže do kraja te ostanu vjerni u nevoljama i problemima koji su ih zatekli u hodu s Kristom. Nijedna nagrada nije besplatna; nagrada je uvijek namijenjena onima koji nešto učine ili postignu. Nagrada se ne dobiva na temelju milosti ili naklonosti, već na temelju djela. Nagrada nije dar, ona se mora zaslužiti!

Nijedan sportaš ni znanstvenik koji dobije nagradu za svoje djelo nije ju dobio na temelju simpatije, već na temelju postignuća. Nažalost, iako su nam principi kod djece svijeta jasni, u crkvu se uvuklo lažno vjerovanje kako je sve na kraju dio milosti. Vjernici se uvjeravaju da nikada ne mogu izgubiti spasenje bez obzira na to što

✦ **Tek kada boli, možemo vidjeti kakvi jesmo i tada možemo imati udio u Kristovim patnjama, za kojima je Pavao žudio kako bi iskusio Boga.**

činili i da će svejedno primiti nagradu bez obzira na to kako su živjeli jer je, kažu, „Krist pun milosti“.

I to je istina da je Isus pun milosti, ali izgleda kao da smo nebesko i principe kraljevstva srozali na neku jadnu mistiku ili neučinkovitu vjeru. Zato nije ni čudo što se ljudi ne žele obratiti jer često ne razumiju što im se govori – evanđelje im prezentiramo kao mistično, koje od nas ništa ne potražuje; činimo sve kako bismo zadobili ljude da dolaze u crkvu. Koliko je samo knjiga napisano o samopomoći i kršćanskoj psihologiji koja uvjerava ljude da si mogu pomoći bez pravog predanja Kristu. Nije ni čudo što ljudi izbjegavaju crkvu i obraćaju se na islam kada crkva više nije radikalna i ni na čemu ne stoji. Sve postaje relativno i ništa se ne traži.

No, jedno trebamo znati – Isusu Kristu je dana vlast da sudi čitavom svijetu i, kada se on bude vratio, svačiji će život biti pomno ispitan i procijenjen. Isus će procijeniti kako su kršćani živjeli i koristili svoje prilike, darove, odgovornosti ili pak financije. Njega neće zanimati naše postavke i vjerovanja, nego djela koja ih prate. Njega neće zanimati koliko smo knjiga pročitali, već koliko smo držali do njegovih riječi, neće ga zanimati titule i diplome, već jesmo li umrli s njim i činili njegovu volju.

Isus nam u Mateju pomno opisuje svoj konačni sud: „Kada Sin Čovječji dođe sa svojim sjajem u pratnji svih anđela, sjest će na prijestolje svoje slave. Tada će se pred njim skupiti svi narodi, a

on će ih razlučiti jedne od drugih kao što pastir luči ovce od jaraca. Postavit će ovce sebi s desne strane, a jarce s lijeve. Nakon toga će kralj reći onima s desne strane: 'Dođite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta! Jer bijah gladan, i dadoste mi jesti; bijah žedan, i napojiste me; bijah putnik, i primiste me; bijah go, i obukoste me; bijah bolestan, i pohodiste me; bijah u tamnici, i dođoste k meni'... Tada će reći i onima s lijeve strane: 'Idite od mene, prokleti, u oganj vječni što je pripravljen đavlu i anđelima njegovim! Jer bijah gladan, i ne dadoste mi jesti; bijah žedan, i ne dadoste

mi piti; bijah putnik, i ne primiste me; go, i ne obukoste me, bolestan i u tamnici, i ne pohodiste me... ovi će otići u muku vječnu, a pravednici u život vječni" (Matej 25:31-46)

Pravi dokaz da smo umrli sebi jest da smo na

★ Vjernici se uvjeravaju da nikada ne mogu izgubiti spasenje bez obzira na to što činili i da će svejedno primiti nagradu bez obzira na to kako su živjeli.

trnovitom uskom putu. Kako smo se odnosili prema drugima i ono što smo činili za njega, odvojit će nas od onih koji se pretvaraju. Takvi će, vjerovali ili ne, završiti u vječnom ognju jer Bog neće onog dana „gledati kroz prste“. Nećemo mu moći dati „otkupninu za svoj život,“ „jer što koristi čovjeku ako dobije sav svijet, a izgubi svoj život“ (Matej 16:26).

O tome kako smo se odnosili prema Isusu u teškim situacijama i nevoljama ovisit će naša nagrada na nebesima. Jesmo li izbjegavali prilike koje nam je Gospodin davao da u njima rastemo pod pritiscima? Jesmo li lijepo podnosili „oduzimanje dobara“ i razne patnje znajući da je Bog s nama i da nas želi učiti? Ili smo jednostavno vodili svoj život pun kukavičluka, bluda i laži misleći da ćemo, bez obzira na način života, primiti nagradu? Pismo nam jasno kaže: „Što se tiče kukavica, otpadnika, odurnih stvorenja, ubojica, bludnika, vračara, idolopoklonika i svih lažaca, njihova je sudbina u jezeru koje gori ognjem i sumporom.“ (Otkrivenje 21:8)

Nagrada i nebo nije za lijene vjernike koji ne žele umrijeti zajedno s Isusom, već samo za one koji su predali svoj život do smrti i umrli zajedno s njim na križu Golgote; za one koji nisu odustali na trnovitom putu i koji su bili spremni položiti svoja prava i svoje živote za njega, za one koje prate pravedna djela!

Zato trebamo donijeti odluku – odreći se sebe, uzeti svoj križ i slijediti Isusa jer trnovite staze su put do konačne pobjede i nagrade koja nas čeka na nebesima: „...Od sada blago onima koji umiru u Gospodinu! Da, veli Duh, neka počinu od svojih napora, jer ih prate njihova djela!“ (Otkrivenje 14:13)

★ **Zato trebamo donijeti odluku – odreći se sebe, uzeti svoj križ i slijediti Isusa jer trnovite staze su put do konačne pobjede i nagrade koja nas čeka na nebesima.**

Copyright©2008. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".